

APORIE proti ČASU POHYBU

„Pohybuje-li se na závodní dráze stejný počet těles, podél stejného počtu, stejnou rychlostí a z opačných stran, jedna tělesa z konce závodistiště a druhá z jeho středu, stává se přitom, že se poloviční čas rovná dvojnásobnému.“

~

U ostatních Zénónových aporií jsme měli potíže s jejich řešením, u této aporie jsou potíže už s jejím zadáním. Můžeme to však zkusit s upřesněním zadání Aristotelovým žákem Alexandrem z Aphrodisiady (kol r. 200 pnl.):

4 tělesa „A“ jsou v klidu

4 tělesa „B“ a „C“ jsou ve vzájemném protipohybu (\leftrightarrow)

Zénónovo zadání aporie (v Aristotelově úpravě) o tělese v klidu (A) nemluví. Zdá se však, že slova „podél stejného počtu“ připouštějí nejen míjení těles ve vzájemném protipohybu ($B \leftrightarrow C$), ale současně také jejich míjení s tělesem v klidu (A), jež může stát na závodistišti jako divák. Protože se všechna tělesa pohybují stejnou rychlostí, pak se stejnosměrná tělesa nutně pohybují vedle sebe v jedné lajně, jako by byla jedním tělesem. Zkusíme to tedy jen s jedním tělesem každého druhu (ABC).

Zda tuto aporii Alexandr také vyřešil, není známo. Zanechal nám však její odlišný závěr:

Alexandr z Aphrodisiady: *„Stejně rychle se pohybující tělesa, urazí v témž čase dráhu jednoduchou i dvojnásobnou.“*

Alexandrovo zadání tří druhů těles (ABC) nám připomíná tři hlediska mechanismu vah (viz: ZÉNÓN z ELEJE & TEORETICKÁ VĚDA). Vychylované misky vah odpovídají hlediskům těles v protisměrném pohybu ($B \leftrightarrow C$) a stojan s těžištěm vah odpovídá hledisku tělesa v klidu (A), které na stojanu umístíme na úrovni původní rovnováhy, tj. v nulovém bodě (0), kde váhy (jazyčky vah) nic neukazují, resp. ukazují nulovou míru (0).

1/ Z hlediska misky vah (B či C), či z jedoucího vlaku, se pohyb a klid jeví nereálně:

a/ miska pozorovatele (vlak B či C) v klidu = iluze klidu
 b/ druhá miska (vlak C či B) ve dvojnásobném pohybu = iluze rychlosti
 c/ nulový bod A (krajina vně vlaku) v jednoduchém pohybu = iluze pohybu
 d/ dráha zdánlivého pohybu A (okolní krajiny) = iluze dráhy
 e/ vychýlení misek od A jako vzdálenost mezi miskami (vlak B a C) = iluze míry

Z obou hledisek misky vah (B i C) pozorujeme naprosto stejné iluze (1abcde). Jakmile však obě pozorování navzájem porovnáme, tu se jejich pozorovatelé ve dvou bodech neshodnou (1ab = ty jsi v pohybu a já v klidu). Jednostranná hlediska jsou tedy sporná...

2/ Z hlediska nulového bodu (A), či z krajiny vně vlaku, se pohyb a klid jeví reálně:
 ab/ misky vah (vlaky B a C) v protipohybu = reálný pohyb
 c/ nulový bod A (krajina vně vlaku) v klidu = reálný klid
 de/ vychýlení misek od A (od střetu vlaků) jako dráha pohybu B a C = reálná míra

Všestranné hledisko těžiště vah či nulového bodu (A), je hledisko uvažujícího (myslitele), které je reálné a nesporné (jednoznačné)...

Přenesme nyní Zénónovo závodíště na mechanismus vah a pohybujícím se miskám ($B \rightleftharpoons C$) udělme stejnou konkrétní rychlost: 3m/s.

Zvolenou rychlostí 3m/s se vychýlené misky vah ($B \rightleftharpoons C$) vzdálí od nulového bodu (A) během 1s na dvě strany (nahoru a dolů) o 3m. Celková vzdálenost mezi miskami ($B \leftrightarrow C$) pak bude: $3m + 3m = 6m$, což představuje délku Zénónova závodíště. Konce závodíště jsou tedy dány miskami $B \leftrightarrow C$. Na počátku závodíště, který je uprostřed závodíště, v nulovém bodě vah, odkud se misky (B a C) odchýlily, stojí těleso A. Zénónův závod tedy začíná po vychýlení vah z rovnováhy, tj. po vzniku závodíště: $3m + 3m = 6m$:

Reálně (z hlediska A) probíhá závod tak, že si vychýlené misky vah (B a C) vymění polohy. Horní miska se přemístí dolů (z horního konce závodíště do dolního), dolní miska nahoru (z dolního konce závodíště do horního). Těleso A přitom zůstává v klidu (2c), zatímco misky $B \rightleftharpoons C$ urazily v protipohybu (2ab) stejnou rychlostí (3m/s) ve stejném čase (1s) stejnou dráhu 3m (2de).

Jak je patrné, reálné pozorování (z A) souhlasí s Alexandrovým upřesněním zadání aporie (A v klidu, $B \rightleftharpoons C$ v protipohybu).

Nesouhlasí však s Alexandrovým závěrem aporie (s paradoxem podvojně dráhy):

„Stejně rychle (3m/s) se pohybující tělesa ($B \rightleftharpoons C$), v témž čase (1s), urazí dráhu jednoduchou i dvojnásobnou.“

Nesouhlasí ani se Zénónovým závěrem aporie:

„Pohybuje-li se na závodní dráze stejný počet těles ($1B \rightleftharpoons 1C$), podél stejného počtu (B i C mají stojící A), stejnou rychlostí (3m/s) a z opačných stran ($\rightarrow \leftarrow$), jedna tělesa z konce závodíště ($B \rightarrow \leftarrow C$) a druhá z jeho středu (z A???) , stává se přitom, že se poloviční čas rovná dvojnásobnému (???) .“

Tzn., že na základě reálného pozorování (2abcde) z hlediska nulového bodu vah (A) Zénónovu aporii proti času pohybu nevyřešíme.

Zkusme to tedy s nereálným pozorováním (1abcde) z hlediska pohybující se misky vah (B či C)...

OBJEKTIVNÍ KLÍČ ALEXANDRA z APRHODISIADY

Iluze (1abcde), pozorované z hlediska pohybující se misky vah (B či C), nejsou dány naší libovůlí, ale vyplývají z objektivní reality (2abcde). Nejsou to tedy iluze subjektivní, ale zcela přirozené objektivní iluze.

Z hlediska pohybující se misky vah (B či C) se zdá, že v klidu je těleso C nebo B, zatímco v protipohybu jsou tělesa $A \rightleftharpoons B$ nebo $A \rightleftharpoons C$.

Těleso A se zdá pohybovat (1c) jednoduchou rychlostí 3m/s, ač je ve skutečnosti v klidu (2c). Těleso B či C (je-li hlediskem pozorovatele) se naopak zdá být v klidu (1a), ač se ve skutečnosti pohybuje rychlostí 3m/s (2ab). Druhé těleso C nebo B (jež není hlediskem pozorovatele) se zdá pohybovat dvojnásobnou rychlostí 6m/s (1b), ač se ve skutečnosti pohybuje rychlostí 3m/s (2ab).

Toto nereálné pozorování (1abcde) nesouhlasí s Alexandrovým upřesněním zadání aporie (A v klidu, $B \rightleftharpoons C$ v pohybu), částečně však souhlasí s Alexandrovým odlišným závěrem aporie (s paradoxem podvojně dráhy). Částečně proto, že není dáno jen iluzemi, ale kombinuje objektivní iluze ($A \rightleftharpoons B$ nebo $A \rightleftharpoons C$ a $3m = 6m$) s objektivní realitou (3m/s a 1s):

„Stejně rychle (3m/s) se pohybující tělesa ($A \rightleftharpoons B$ či $A \rightleftharpoons C$), v témž čase (1s), urazí dráhu jednoduchou (3m) i dvojnásobnou (6m).“

Částečně souhlasí (až na závěrečný paradox času) také s aporií proti času pohybu, protože i Zénón kombinuje objektivní iluze s objektivní realitou (podtržené údaje):

*„Pohybuje-li se na závodní dráze (6m) stejný počet těles ($1A \rightleftharpoons 1B$ nebo $1A \rightleftharpoons 1C$), podél stejného počtu (B i C miji A), stejnou rychlostí (3m/s) a z opačných stran ($A \leftrightarrow B$ nebo $A \leftrightarrow C$), jedna tělesa z konce závodního (B \rightarrow \leftarrow C) a druhá z jeho středu (\leftarrow A \rightarrow)...“
stává se při tom (z pohledu B či C)
že se poloviční čas rovná dvojnásobnému (paradox času ???).“*

Z věci je mj. zřejmé, že oním pozorovatelem objektivních iluzí (1abcde) z hlediska misky vah (B či C), je Alexandr z Aprhodiady.

ZÉNÓNŮV PARADOX ČASU

„stává se přitom, že se poloviční čas rovná dvojnásobnému.“

Kdyby Zénónova aporie končila přirozenou objektivní iluzí Alexandrova paradoxu dráhy ($3m = 6m$), měli bychom ji pomocí Alexandrova klíče (1abcde) už zcela vyřešenou. S Alexandrovým závěrem by však tato Zénónova aporie nebyla aporií proti času pohybu, ale aporií proti dráze pohybu. Proto Zénón přirozenou objektivní iluzi paradoxu dráhy ($3m = 6m$) nahradil subjektivní iluzí paradoxu času.

Oba paradoxní závěry (Alexandrův i Zénónův) jsou dány kladením důrazu na reálnou rychlost: 3m/s (2ab), která je pro všechna tělesa stejná, vč. iluzorního pohybu tělesa A (1c). Zénón i Alexandr však současně zamlčují objektivní iluzi dvojnásobné rychlosti 6m/s (1b) těles B či C.

Protože k dořešení aporie proti času pohybu, tj. k vyřešení Zénónova paradoxu času, nám již objektivní svět, ať už reálný (2abcde) nebo iluzorní (1abcde) nemá co nabídnout, nezbyvá nám, než to zkusit ještě se světem subjektivních iluzí (viz: SOFISTIKA a FILOSOFIE).

Nejsme-li však v sofistickém eskamotérství dostatečně vycvičeni, uděláme lépe, když si na Zénónův paradox času přizveme sofistického odborníka. Měl by to být specialista na žonglování s abstraktně matematickými pojmy, disponující bezuzdnou fantazií a pokud možno také diplomem vysokého akademického učení. Osvědčených odborníků na tomto poli teoretického spekulování je ovšem mnoho a díky akademickému školství neustále přibývají noví. Nejlepší ze všech je však stále starý dobrý a nepřekonatelný RnDR. baron Prášil csc...

SUBJEKTIVNÍ KLÍČ barona PRÁŠILA

Přizvaný baron Prášil nám řekne: „No to je úplně jasné. Alexandrův paradox dráhy i Zénónův paradox času stojí a padá s rychlostí 3m/s, která je pro všechna tělesa (ABC) nepřekročitelná, takže je třeba s ní počítat jako s rychlostí absolutní, zvanou mezi námi odborníky: „hraniční rychlost!“

Namítneme-li, že jsme si rychlost 3m/s vymysleli, takže jsme stejně dobře mohli zvolit jinou rychlost (např. 300 000 km/s), nemluvě o objektivní iluzi dvojnásobné rychlosti 6m/s (1b), baron Prášil nám odpoví: „Protože u paradoxu času nelze spoléhat na tzv. „zdravý rozum“, ale výhradně na odbornou erudici, nemluvte laskavě do věcí, kterým nerozumíte. Zénónova aporie zadává jen jednu rychlost, stejnou pro všechna tělesa (ABC), takže nebudeme přihlížet k iluzím rychlosti, ani k libovolným volbám rychlosti, ale budeme důsledně respektovat reálnou absolutní rychlost (3m/s), jako rychlost hraniční. Jen tak lze Zénónův paradox času vyřešit, a to čistě matematicky, přepočtem z Alexandrova paradoxu dráhy ($3m = 6m$).“

Pohříchu, subjektivně dogmatizovat libovolně zvolenou rychlost 3m/s umožnili baronu Prášilovi právě Zénónón, Aristoteles a Alexandr, zmíněným zamlčením iluze dvojnásobné rychlosti 6m/s (1b). Nezbyvá tedy, než dát slovo baronu Prášilovi:

„Hraniční rychlostí (3m/s) urazila tělesa ve stejném čase (1s) paradoxně podvojnou dráhu pohybu: a/ 3m (těleso A)

b/ 6m (těleso B či C)

Musíme se tedy ptát: V jakém čase by tělesa (ABC) urazila stejnou hraniční rychlostí (3m/s) stejnou dráhu (3m nebo 6m)?

a/ dráhu 3m by těleso A urazilo v čase 1s, tělesa B a C v polovičním čase $\frac{1}{2}s$.

Matematický důkaz: $3 : 6 = \frac{1}{2}$

b/ dráhu 6m by tělesa B a C urazila za 1s, těleso A v dvojnásobném čase 2s.

Matematický důkaz: $6 : 3 = 2$

To znamená, že hraniční rychlostí (3m/s) urazí tělesa (ABC) stejnou dráhu (3m nebo 6m) v paradoxně podvojném čase:

a/ 3m v paradoxním čase: $\frac{1}{2}s = 1s$

b/ 6m v paradoxním čase: $1s = 2s$

To je prosím pěkně celý celičkový Zénónův paradox času:

„stává se přitom, že se poloviční čas rovná dvojnásobnému ($\frac{1}{2}s = 1s$ nebo $1s = 2s$)“

≈

ŘEŠENÍ APORIE proti ČASU POHYBU

„Pohybuje-li se na závodní dráze (6m) stejný počet těles ($1A \leftrightarrow 1B$ nebo $1A \leftrightarrow 1C$),
podél stejného počtu (B i C kol A), stejnou rychlostí (3m/s)

a z opačných stran ($A \leftrightarrow B$ nebo $A \leftrightarrow C$),

jedna tělesa z konce závodního (B \rightarrow \leftarrow C) a druhá z jeho středu (\leftarrow A \rightarrow),

stává se při tom (z pohledu B či C),

že se poloviční čas **zdánlivě rovná dvojnásobnému** ($\frac{1}{2}s = 1s$ nebo $1s = 2s$).“

Podtržené údaje jsou reálné, ostatní jsou iluzorní (objektivně či subjektivně)...

-zmp-

Zde by mohlo řešení aporie proti času pohybu skončit, kdybychom při nahlédnutí do světa iluzí (objektivních a subjektivních), neztráceli pevnou půdu pod nohama, kdyby se nás nezmocnila závrať, kdybychom nikdy neztráceli smysl pro realitu...

Při řešení dané Zénónovy aporie, se ovšem rozdíl mezi objektivní a subjektivní iluzí nezdá být významný, ale spíše infantilní. Gigantických rozměrů však tento rozdíl nabývá v rozvinutějších podobách subjektivní iluze, např. v Einsteinovově teorii relativity, jež se tak nápadně podobá Zénónově aporii proti času pohybu. Nevěříte?

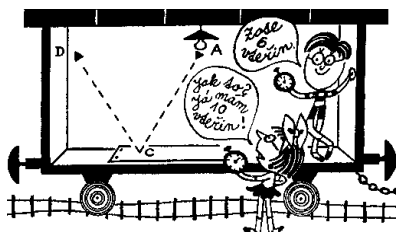
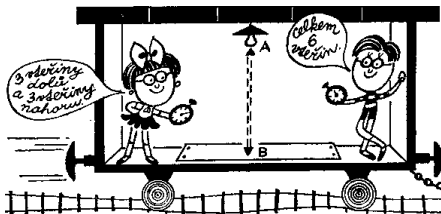
Máme o tom „knížku s obrázky“ (termín Bouvarda a Pecucheta v TV seriálu „Byly jednou dva písaři“). Také v teorii relativity se pomocí hraniční rychlosti abstraktně matematicky žongluje s časem, prostorem a vůbec se vším...

TEORIE RELATIVITY

Velmi názorně tuto subjektivní iluzi Alberta Einsteina (1879-1955) propagují věhlasní einsteinovci L.D. Landau a J.B. Rumer, populárně vědeckou publikací (1963) nazvanou: „CO TO JE TEORIE RELATIVITY“ (čs. překlad P. Glogar 1972). Tato knížka s obrázky, pro čtenáře od 14. let, nám mimo jiné vypráví:

EINSTEINŮV EXPRES:

Landau/Rumer: „Představme si velmi dlouhou a přímou železniční trať, po níž rychlostí 240 000 km/s jede... Einsteinův expres... jeden z cestujících... umístil na strop vagonu zdroj světla (A), namířený k zrcadlu (B) na podlaze. Dráha světla ($A \uparrow B$) od stropu k zrcadlu a zpět, jak ji vidí náš cestující, je zachycena na horním (obr. X)

← (obr. Y). Úplně jinou dráhu paprsku světla ($A \uparrow B$) však spatří pozorovatel sledující pokus z nástupiště. Za dobu, než světlo dorazí od zdroje k zrcadlu ($C \checkmark A$), urazí zrcadlo vzhledem k tomuto pozorovateli jistou dráhu (\rightarrow). O stejnou vzdálenost (\rightarrow) se pak ještě posune světelný zdroj během zpáteční cesty světla od zrcadla ke stropu ($D \checkmark C$).

Vidíme tedy, že pro pozorovatele na nástupišti musí světlo urazit větší vzdálenost než pro pozorovatele uvnitř vlaku.“

Čáry máry fuk a máme tu poměrně nejapnou einsteinovskou napodobeninu Zénónova paradoxu času. Všimněme si, že různé časy pohybu (6s a 10s) údajně téhož paprsku ($AB = DCA$) jsou tu zdůvodňovány tím, že z různých pohledů urazí údajně dvě různé vzdálenosti (kratší: $\uparrow \uparrow$ a delší: $\checkmark \checkmark$).

Landau/Rumer: „Přitom víme, že rychlost světla je absolutní, a proto stejná jak pro cestující ve vlaku, tak pro ty, kteří stojí na nástupišti. To nás nutí k zdánlivě překvapivému závěru: Mezi zažehnutím světelného zdroje a návratem paprsku od zrcadla ke stropu (k žárovce) uběhlo ve stanici víc času než v jedoucím expresu!!! ... Výpočet nás tedy nutí k závěru jistě překvapivému, ale bezesporu také správnému:

Pohybující se hodiny jdou pomaleji.“

Nejdříve nám einsteinovci tvrdili, že příčinou různých časů (6s a 10s) je rozdíl v délce dráhy paprsku ($\uparrow \uparrow$ a $\checkmark \checkmark$), nyní nám tvrdí, že příčinou je zpomalování hodin v jedoucím vlaku. Jenže kdyby se údajný rozdíl v délce dráhy opravdu týkal téhož paprsku, pak bychom jeho rozdílné časy (6s a 10s) museli naměřit i hodinami, jež se nezpožďují ani nepředbíhají.

Tzn., že hodiny zpomalované pohybem (unášené vlakem), jsou tu jaksi nadbytečné.

Ze svých spekulativních protimluvů pak einsteinovci vyvozují následující závěr:

Landau/Rumer: „čas ztratil výjimečné postavení absolutního pojmu a stal se relativním.“

V tomto einsteinovském ohlupování musíme odmítnout (negovat) následující nesmysly:

- „rychlost světla NENÍ absolutní“, ale relativní, jako každá jiná rychlost, daná vztahem (relací) dráhy a času (m/s)
- diagonální paprsek ($D \curvearrowright C \swarrow A$) NENÍ vertikální paprsek ($A \updownarrow B$), viděný z jiného hlediska
- „pro pozorovatele na nástupišti NE-musí vertikální paprsek ($A \updownarrow B$) urazit větší vzdálenost než pro pozorovatele uvnitř vlaku“
- „mezi zažehnutím žárovky a návratem paprsku od zrcadla ke stropu NE-uběhlo ve stanici víc času než v jedoucím expresu“
- „pohybující se hodiny NE-ídou pomaleji“ - neexistuje důvod, proč by se měl mechanismus hodin ve vlaku zpomalovat
- „čas NE-ztratil postavení absolutního pojmu“, neboť nikdy absolutním pojmem nebyl
- „čas se NE-stal relativním“, neboť relativní byl odjakživa

V publikaci jsou mj. také dva obrázky čápa, jenž za letu pouští dolů do kočárku mimino:

Z pohledu letícího čápa (první obr.) padá mimino kolmo (\downarrow),

z pohledu dětí stojících na kopečku (druhý obr.), padá mimino po diagonální dráze (\searrow).

Je tím snad doložena totožnost vertikálního paprsku ($A \updownarrow B$)

na obr. X, s diagonálním paprskem ($D \curvearrowright C \swarrow A$) na obr. Y? Není!

Diagonála mimina je s letem čápa stejnosměrná (\searrow), zatímco

diagonála $D \curvearrowright C \swarrow A$ je vůči pohybu vlaku protisměrná, což pravdivě nelze nijak zdůvodnit.

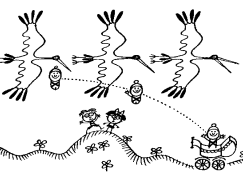
Upevníme-li čápmu na krk žárovku a nemluvněti na

čepičku zrcátko, můžeme vytečkovanou vertikálu mezi nimi

(\downarrow) pokládat za vertikální paprsek světla, pro který by mělo

platit doslovně totéž, co einsteinovci podsouvají vertikálnímu

paprsku ve vlaku ($A \updownarrow B$): „než světlo dorazí od zdroje k zrcadlu (od čápa k miminu), urazí zrcadlo (mimino) vzhledem k pozorovateli na nástupišti (k dětem na kopečku) jistou dráhu.“

Takto ve vlaku „zdůvodněný“ diagonální protisměr (\swarrow) by tedy měl vykazovat také

diagonální paprsek na dolním obrázku letícího čápa (vytečkovaná křivka). Ten je však

naopak s letem čápa stejnosměrný (\searrow). Podle einsteinovců se tedy tentýž paprsek světla

jeví, za naprosto stejných podmínek, jednou protisměrně (\swarrow), jindy stejnosměrně (\searrow), jak

se to kdy hodí...

Einsteinovci tu vlastně tvrdí:

Týž paprsek protisměrný či stejnosměrný JE i NENÍ (srovnej: PODSTATA SOFISMAT).

Na horním obrázku čápa je patrné, jak je v každé fázi letu čápa vertikální paprsek světla

(\downarrow) po celé své délce horizontálně unášen ($\rightarrow \downarrow$).

Kdyby měl čáp na krku reflektor, pak by v noci bylo vidět, jak z pohledu čápa, tak z pohledu dětí na zemi, že unášený paprsek je vždy vertikální (\downarrow) neboť se reálně chová jako horizontálně unášená vertikálně držená hůl ($\rightarrow\downarrow$). To, co se dětem na zemi jeví jako stejnosměrná diagonála (\searrow), to není paprsek světla (\downarrow), ale jen zdánlivá dráha pohybu jeho narůstajícího konce (padajícího mimina).

Nyní je třeba si také říci, že paprsek světla může být unášen jen tehdy, je-li unášen jeho zdroj. Je to právě unášený zdroj (žárovka), který dává paprsku světla dvojitý pohyb ($\rightarrow\downarrow$). Jen v případě, že by se vertikální paprsek od svého zdroje nějak emancipoval (pomocí Prášilovy subjektivní iluze), by mohl letět libovolně, např. jako protisměrná diagonála (\swarrow), jakoby se svým zdrojem neměl nic společného.

Zkrátka, einsteinovskou protisměrnou diagonálu ($D \swarrow C \swarrow A$) vertikálního paprsku ($A \downarrow B$) nelze na žádný způsob pravdivě zdůvodnit ani objektivní realitou ($2abcde$) ani přirozenou objektivní iluzí ($1abcde$). Jen subjektivní iluze (lež) si umí něco takového vycucat z prstu.

Vraťme se zpět do reality:

Lze-li horizontálně unášet vertikální paprsek světla ($\rightarrow\downarrow$), pak lze tímž způsobem unášet také horizontální paprsek světla ($\rightarrow + \rightarrow = \rightarrow\rightarrow$), směřující od žárovky přímo k hlavě chlapce (obr. X). Je-li tedy horizontální paprsek unášen stejnosměrně, rychlost unášení se k rychlosti světla přičítá, je-li unášen protisměrně, rychlost unášení se odečítá.

Tím budiž z kořene vyvrácena einsteinovská subjektivní iluze „hraniční rychlosti“ světla!

Vychytralý Einstein si byl ovšem možností takového vyvrácení vědom. Proto si netroufl se svou hraniční rychlostí (na níž je jeho teorie relativity založena a s níž také padá) vyrukovat na veřejnost dřív, než se pro ni najde nějaké „objektivní zdůvodnění“.

Landau/Rumer: *„Přesvědčivé výsledky přesných experimentů nám velí přijmout platnost teorie relativity, odhalující překvapivé vlastnosti okolního světa - vlastnosti, které byly při dřívějším povrchním zkoumání nepostřehnutelné.“*

O jakých „přesvědčivých výsledcích přesných experimentů“ se tu mluví?

Hraniční rychlost světla prý byla dokázána experimentálně. Nejznámější je v tom ohledu tzv. Michelsonův experiment, na jehož podporu Landau a Rumer zmiňují také méně známý experiment Fizeaův. Nuže, podívejme se nejdříve na zoubek experimentu Armanda Hippolyta Louise Fizeaua.

FIZEAUŮV EXPERIMENT:

Landau/Rumer: *„(Fizeau předpokládal, že) rychlost světla ve směru proudění vody by měla být rovna součtu rychlosti světla a proudící vody. Bezprostřední měření však takový závěr jednoznačně vyvracejí...“*

Fizeaův předpoklad je samozřejmě pořouchle nesprávný! Kdyby se rychlost proudu vody a rychlost světla jen tak mohly spojit (sečíst), pak by byl jejich součet nejen výslednou nadsvětelnou rychlostí světla, ale také vody. To ovšem Fizeau pořouchle nepředpokládal, neboť by se mu každý vysmál.

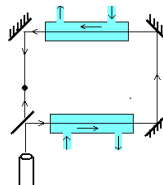
Výše jsme mohli k rychlosti světla přičíst rychlost vlaku jen proto, že vlak unášel zdroj světla (žárovku). Naopak přičíst rychlost světla k rychlosti vlaku jsme nemohli, protože světlo neunášelo zdroj pohybu vlaku (lokomotivu).

Z uvedeného je zřejmé, že einsteinovec Fizeau nepřipravoval žádný vědecký experiment, ale vykutálenou taškařici.

Wikipedie: „*Fizeauův experiment experimentálně určuje změnu rychlosti světla v proudící vodě... Dnes je jeho výsledek považován za jedno z ověření speciální teorie relativity. Název se vžil konkrétně pro tento experiment, přestože Fizeau experimentoval s rychlostí světla za mnoha nejrůznějších podmínek.*

Popis experimentu:

Základem měřicí aparatury je interferometr, který umožňuje porovnat změnu rychlosti světla u dvojice paprsků světla, pohybujících se protiběžně po obdélníkové dráze. Dráha světla prochází dvojicí trubic s vodou. Během experimentu je voda uvedena do pohybu jedním i druhým směrem tak, aby vždy jeden paprsek postupoval v obou trubicích po proudu a druhý proti. Pohyb vody způsobí změnu rychlosti světla... Experiment byl později ověřen mnoha dalšími fyziky... A. Michelsonem, E. Morleym či P. Zeemanem.”

Kdo se nedá zhyponotizovat rafinovanou zašmodrchaností Fizeauova experimentu, ten se může jednoduše ptát: Unáší proudící voda zdroj světla? Neunáší! Fizeauův zdroj světla se nachází (jak jinak) pěkně v bezpečí mimo proud vody (na schématu vlevo dole).

Co vlastně Fizeau svým experimentem dokázal? Jen to, že světlo nelze unášet, není-li unášen jeho zdroj. Fizeau však svůj experiment vykládá jako důkaz hraniční rychlosti světla:

experiment je jedna věc a výklad experimentu je jiná věc

Stejně dobře lze experimentálně dokázat, že v TV přijímači bydlí trpajzlíci, kteří hrají, zapneme-li přijímač, jinak mají volno.

Experiment: Zapneme přijímač a trpajzlíci opravdu hrají! Vypneme přijímač a trpajzlíci opravdu nehrají, takže mají volno!

Výklad experimentu: „*Přesvědčivé výsledky experimentu nám velí přijmout*“, že v TV přijímači skutečně bydlí trpajzlíci!!!

Neméně pořouchle jako Armando Hippolyt Louis Fizeau (1819-1896) si počínal Albert Abraham Michelson (1852-1931).

MICHELSONŮV EXPERIMENT:

Michelson předpokládal, že ve směru rotace Země bude rychlost světla vyšší (o rychlost rotace Země), zatímco v protisměru rotace Země bude nižší (o rychlost rotace Země). Einsteinovci nám Michelsonův předpoklad demonstrují ještě názorněji:

Landau/Rumer: „...*(také) v jedoucím vlaku by se světlo mělo v různých směrech šířit různými rychlostmi, zatímco v stojícím by měla být rychlost světla ve všech směrech stejná.*“

Hodíme-li ve vlaku různými směry (stejnou silou) klobouk, poletí vždy stejnou rychlostí, bez ohledu na to, zda vlak stojí nebo jede! Z pohledu mimo vlak (z okolní krajiny) zjistíme, že ve směru jízdy se rychlost vlaku k rychlosti klobouku přičítá, v protisměru se odečítá.

Kdyby chtěl Michelson skutečně zjistit, zda se rychlost pohybu Země (vlaku) k rychlosti světla (klobouku) přičítá (resp. odečítá), pak by svůj experiment nesměl pozorovat (měřit) z pohyblivého se hlediska Země (ve vlaku), ale z klidného hlediska mimo Zemi (v krajině mimo vlak). Co, udělal Michelson?

Jakoby se nechumelilo, pozoroval (měřil) svůj experiment ze Země (ve vlaku). Takto ovšem mohl k rychlosti světla (klobouku) přičíst jen iluzi klidu (1a), iluzi nulové rychlosti Země (vlaku): **rychlost světla + 0 = rychlost světla!**

Proč Michelson nerealizoval svůj experiment ve vlaku, ale na Zemi? Protože mimo Zemi se nikdo nedostane aniž tam lze nalézt hledisko v klidu. Mimo vlak se však dostane každý, aby z tohoto hlediska Michelsonův úskok prohlédl a usvědčil Michelsona z podvodu.

Landau/Rumer: „*pokus... přinesl překvapující a neočekávaný výsledek... Michelson zjistil, že na pohybující se Zemi se světlo šíří ve všech směrech naprosto stejnou rychlostí.*“

Co je na tom překvapujícího a neočekávaného? Což se takto na Zemi nešíří i zvuk, neletí čáp, nejde vlak, neleze mravenec atp.?

Landau/Rumer: „*Michelson prokázal, že nezávisle na pohybu světelného zdroje, ba bez ohledu na to, zda se pohybuje či nepohybuje pozorovatel, šíří se světlo všemi směry touž rychlostí 300 000 km/s.*“

Michelson nemusel dokazovat, že se světlo (zvuk aj.) na Zemi šíří všemi směry touž rychlostí, neboť to je na zdánlivě stojící Zemi (1a) zcela samozřejmé. Michelson však určitě neprokázal, že se tak děje nezávisle na pohybu světelného zdroje či pozorovatele, neboť to vše bylo v průběhu jeho experimentu na zdánlivě stojící Zemi pěkně v iluzorním klidu (1a)...

Z uvedeného je zřejmé, že Fizeauův i Michelsonův experiment (vč. výkladu) není vědecký experiment, ale klamná exhibice einsteinovského iluzionismu. Díky Michelsonově švindl-experimentu se Einstein dočkal „doložení“ své subjektivní iluze objektivní iluzí (1a) a vyrukoval se svou „hraniční rychlostí světla“ na veřejnost.

Landau/Rumer: „*...od těch dob (byl pokus) v nejrůznějších podmínkách mnohokrát opakovaný.*“

To jen připomíná heslo demagogů: „*stokrát opakovaná lež, se nakonec stane „pravdou!*“ Řadu potměšilých podvodů korunují einsteinovci zpochybněním zdravého rozumu.

Landau/Rumer: „*Ano, zklamal nás úsudek našeho „zdravého rozumu.*“

Zpochybnění zdravého rozumu je také hlavním účelem Einsteinovy teorie relativity a jiných akademických spekulativních učen. Neboť:

„*Vědění je moc!*“ (Francis Bacon)

Ovládání vědoucích je velmi nesnadné a nejisté, neboť jsou mocní (nejsou bezradní). Ovládání naprostých nevědomců je snadné ale nejisté, neboť jsou svévolní (byť bezradní). Ovládání učených nevědomců je nejsnadnější a nejjistější, neboť oni na své bezmocnosti (bezradnosti) aktivně spolupracují (pilným studiem akademických subjektivních iluzí)...

Landau/Rumer: *„...výsledky Michelsonova pokusu... nás vedou k závěru, že přenos signálu nekonečně vysokou rychlostí zásadně není možný. Rychlost šíření nějakého děje z jednoho bodu prostoru do druhého nemůže převyšovat jistou mez, jistou konečnou hodnotu, kterou zveme hraniční rychlostí. Tato hraniční rychlost je rovna rychlosti světla ve vakuu (300 000 km/s).“*

Pravdou je, *„že přenos signálu nekonečně vysokou rychlostí není možný“*, protože nekonečně vysoká rychlost není možná.

Pravdou není, že *„rychlost šíření nějakého děje... nemůže převyšovat... hraniční rychlost“*, protože nijaká hraniční rychlost neexistuje.

Vzhledem k přenosu signálu je však einsteinovsko-prášilovský iluzionismus tak jak tak zcela zbytečný. Ťukneme-li například slepečkou holí o zem, jak dlouho poputuje signál z konce hole do naší ruky? Pohneme-li jedním koncem hole, za jak dlouho se pohne její druhý konec? I kdyby byla hůl sebedelší (např. jako paprsek světla rozepřený mezi souhvězdím Plejád a Zemí), druhý konec se pohne okamžitě, bez jakéhokoliv časového zpoždění. Tzn., že reálně existuje možnost přenosu signálu v absolutně nulovém čase (0), zcela mimo čas, o čemž se může každý sám přesvědčit pomocí ledajakého klacku!

Jedna věc je ovšem okamžitý přenos signálu z jednoho konce hole na druhý a jiná věc je růst hole v čase (např. jako kmene stromu). Jinou věcí je také rychlost, jakou s koncem hole pohneme. I tuto rychlost pohybu přeneseme hůl z jednoho konce na druhý okamžitě!

Takovou „holí“ je mj. také paprsek světla, jenž rovněž přenáší signály z jednoho konce na druhý okamžitě, nikoliv rychlostí svého růstu (300 000 km/s) či rychlostí jiného pohybu...

Ω